

LBRIS

We know
books

NISHA J. TULI

ÎNCERCĂRILE
REGINEI
SOARELUI

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

LOR

Nenorocita aia mi-a luat săpunul. Scotesc prin dulapul în care îmi țin puținele lucruri pe care le am. O tunică jerpeliță. O pereche de ciorapi. Câteva cărți de povești pe care le-am citit de atâtea ori, încât aproape că au ajuns ferfeniță. Dar nici urmă de săpun.

- O omor, mormăi eu în timp ce-mi scot lucrurile din dulăpior și le trântesc pe patul îngust. O tai pe față. Îi scot mațele. O...

- E doar o bucată de săpun, Lor!

Mă opresc dintr-odată și mă întorc spre Tristan. Stă sprijinit de perete, cu brațele încrucișate și cu o gleznă petrecută peste cealaltă. Coama de păr negru, vâlvoi, îi cade peste ochi, iar în colțul gurii i se zărește umbra unui zâmbet.

Sunt străbătută din cap până-n picioare de amintirea a ceea ce am făcut ca să mi se facă nemaipomenita favoare de a mă bucura de o bucată de săpun. Încă mai simt, ori de câte ori îmi trec limba peste spatele dinților, gustul acru al sudorii guvernatorului închisorii și... *nu vreau să mă gândesc la asta.*

- Nu e doar un simplu săpun, sâsâi eu printre dinți. Știi ce a trebuit să fac pentru...

Lui îi piere zâmbetul, iar eu mă opresc din vorbit. Fratele meu mijeste ochii, își coboară brațele și face un pas spre mine. E cu aproape un cap și jumătate mai înalt, puternic și zvelt și, în ciuda cearcănelor negre de sub ochi, nemaipomenit de chipeș... un lucru pe care îl știe foarte bine.

– Ce-ai făcut? Kelava a fost? întrebă el.

Privirea mea o întâlnește pe cea a lui Willow. Stă pe patul ei, aflat lângă al meu, în timp ce împărtășim o clipă de înțelegere tainică. În ochii negri și mari ai surorii mele se deslușește aceeași povară pe care știi că o oglindesc ochii mei.

– Nimic, răspund eu.

Ultimul lucru de care mai am nevoie acum e ca Tristan să încerce să-mi apere onoarea în fața guvernatorului închisorii.

Ceea ce m-a pus Kelava să fac nu-i deloc nou pentru mine. N-a fost prima dată când a trebuit s-o scot la capăt în locul ăsta și, dacă așa reușesc să mai rămân în viață încă o zi la Nostraza, sunt gata s-o fac la nesfârșit. Tristan îmi vrea binele, dar uneori uită ce trebuie să faci ca să poți să trăiești între zidurile astea apăsătoare de piatră.

– Lor! spune Tristan cu glas prevenitor.

– Haide să nu mai vorbim de asta, da? E mai bine să nu știi nimic despre astfel de lucruri.

Un mușchi al fălcii prinde să-i zvâcnească, iar în ochii negri i se aprinde o scânteie. Vrea doar să mă ocrotească, dar uneori am nevoie să-și vadă naibii de treaba lui.

Willow se ridică de pe patul ei, scuturându-și praful de pe tunică cenușie și subțire, de parcă astfel ar putea cumva s-o curețe cu adevărat o dată pentru totdeauna. Alte zeci de paturi se îngâmădesc în încăpere, înșirându-se unul lângă altul de-a lungul peretelui. Tavanul e atât de jos, încât Tristan trebuie să-și plece spinarea ca să nu se lovească la cap. Paturile sunt acoperite de așternuturi care cândva trebuie să fi fost albe, însoțite de perne cenușii, atât de subțiri încât nu prea poți să-ți dai seama la ce folosesc. Cu ceva noroc, ți se dă drept învelitoare o pătură

de lână aspră, dar, la fel ca bucata mea de săpun, și asta e o faoare foarte rară în locul ăsta. Dacă prinzi o pătură care să nu fie plină de găuri, poți să te socotești un binecuvântat al sorții.

– Să mergem la masa de dimineață! Facem noi rost de alt săpun, spune Willow cu glas scăzut, în timp ce mă înghiontește cu umărul.

Părul negru îi ajunge până sub urechi, nepieptănat și lins. Atât a apucat să-i crească de la ultima molipsire cu păduchi, când ne-au ras pe toți în cap. Săptămâni întregi am semănat cu o adunătură de cartofi îmbrăcați în saci cenușii, fără formă. Îmi trec mâna prin păr și fac o strămbătură. Asemenea celui al fraților mei, e negru ca pana corbului. Mi-a crescut doar un pic mai mult decât lui Willow și acum îmi ajunge aproape până la bărbie.

Cea mai mare lungime a avut-o până aproape de mijlocul spatelui, dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Chiar și atunci, firele erau atât de uscate și de subțiri, încât atunci când mă trezeam, perna îmi era acoperită de șuvițe care semănau cu un cuib de viermi uscați. Părul meu pare ceva mai sănătos acum, dar Nostraza a devenit un loc din ce în ce mai înghesuit și mai bântuit de boli, iar o nouă molimă stă să izbucnească dintr-o clipă într-alta și, de fapt, e mare minune că nu s-a întâmplat încă.

Dau din cap în timp ce-mi desprind brațul de cel al lui Willow, iar apoi îmi îndes lucrurile la loc în dulăpior, trântind ușa atât de tare, încât se zguduie în balamale. Dulapul n-are în-cuietoare... ăsta-i necazul. De fapt, aici nimeni n-are nimic care să-i aparțină. Totul se dă cu împrumut și doar pentru o vreme, la fel ca și trupurile și, fără îndoială, sufletele. Minte e singurul lucru care încă nu mi-a fost luat, chiar dacă asta mi se pare tot mai puțin adevărat cu fiecare an care trece.

Tristan și Willow o iau înainte, iar eu îi urmez pe un coridor întunecat și îngust, presărat cu lămpi pâlăitoare, care ne luminează drumul. Zidurile de piatră sunt alunecoase și strălucitoare de umezeală. E mereu umezeală în Nostraza și sunt aproape încredințată că nu e doar apă. Cu mult timp în urmă, m-am silit

să nu mă gândesc niciodată prea mult la ce altceva mai mustește printre cărămizile astea. Doar amăgindu-mă pe mine însămi în mii de feluri, izbutesc să fac față următoarei zile.

Din pricina mea, o să întârziem la masa de dimineață și pe semne că n-o să mai prindem nimic de mâncat. Știu prea bine că fratele și sora mea n-o să se plângă și n-o să dea vina pe mine, dar o să fac cumva să-i răsplătesc.

În timp ce trecem pe lângă un alt dormitor, arunc o privire înăuntru, știind că aici doarme dușmanca mea de moarte, Jude. Poate că o să fur ceva de la ea, ca să-mi fac dreptate. Poate că săpunul meu e în dulăpiorul ei. E atât de proastă încât să-l ascundă într-un loc în care poate să-l găsească oricine. Dau să mă reped înăuntru, când Tristan mă apucă de mână.

– Nu! Nu merită!

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui, iar furia îmi zgândărește gheumul de mânie care sălășluiește în pieptul meu și care seamănă cu o bucată de piatră mai tare decât cremenea. Doar că piatra asta n-are deloc sorți măreți de izbândă să se preschimbe într-un diamant.

Tristan nu poate să priceapă. În cloaca în care ne aflăm, el e unul dintre cei cărora li se ia mereu partea. Pentru un osândit, e puternic și sănătos, ca să nu mai spun că e fermecător și-i are la degetul mic pe cei mai mulți dintre temniceri. Aceștia îi spun Prințul din Nostraza și o fac în zeflema, dar cum Tristan știe de glumă, el e cel care câștigă întotdeauna.

– Îți fac eu rost de alt săpun! îmi promite, iar fața i se îmblânzește. Făgăduiesc!

Chiar dacă temnicerii îi fac unele înlesniri lui Tristan, o astfel de bunăvoință nu s-a întins niciodată până la mine sau la Willow. Legătura de familie dintre noi trei rămâne un secret pentru toată lumea, tocmai ca să ne punem la adăpost. Dar deși fratele meu n-are nici o vină, sunt zile în care urăsc faptul că totul e ușor pentru el. Da, știu că nu judec drept, fiindcă Tristan,

încă de la început, a făcut tot ce i-a stat în putință ca să ne apere pe mine și pe Willow.

– Bine! îi răspund eu, chinându-mă să nu izbucnesc în plâns.

Am învățat pe pielea mea că trebuie să-mi înghit lacrimile și să le ascund înăuntru. Lacrimile îți sunt de folos doar atunci când le mânuiești ca pe o armă.

Dar unele zile sunt mai grele decât altele.

Stomacul mi-e gol tot timpul, iar gâtul mi-e uscat precum o peșteră fără fund, cu totul lipsită de apă. Rănile de pe spate, care încă se vindecă și cu care m-am ales în urma unei biciuiri primite acum două săptămâni, încă mă dor de fiecare dată când fac mișcări mai repezite. Asta mi-a fost pedeapsa pentru că am vărsat „din greșeală” un castron cu supă fierbinte în poala unui temnicer nespus de afurisit. A meritat-o, așa că nu-mi pare rău cătuși de puțin. Sper că boașele i s-au stafidit și i-au căzut!

Astăzi, simt greutatea înăbușitoare a fiecăruia dintre cei doisprezece ani pe care i-am petrecut între pereții închisorii. Doisprezece ani, pentru simpla crimă de a mă fi născut. Pentru că port pata unei moșteniri spulberate, pe care n-am cerut-o niciodată și despre care nici măcar nu pricep nimic cu adevărat.

În fiecare clipă, în fiecare minut, mă gândesc stăruitor la ziua în care o să fiu, în sfârșit, liberă. Trăiesc clipa aceea în vise și o am în fața ochilor minții și după ce mă trezesc. O simt în măduva tremurândă a oaselor mele. Într-o bună zi, o să ies de aici și o să mă răzbun pe Regele Aurorei pentru tot ce a luat. Pentru tot ce a făcut.

Dar nu pot să fug pur și simplu. Chiar dacă aș fi în stare s-o fac, n-am cum să plec lăsându-i în urmă pe Tristan și pe Willow. Fără ei, n-am cu adevărat libertate.

Într-o bună zi, o să găsesc o cale să ieșim *cu toții* de aici.

Înaintăm pe coridor, iar Willow mă ține de mână și-mi aruncă priviri îngrijorate. Din mica noastră treime zdrențăroasă, ea e cea mai blândă. În ciuda asprimii zdrobitoare a traiului la Nostraza, Willow rămâne un fluture plătând, care are nevoie

de ocrotirea mea. Cât timp o să ne înăbușim aici, o să fac tot ce-mi stă în putință ca s-o pun la adăpost – ca să mă încredințez că e la adăpost –, atât cât pot într-o viață în care avem mai puțin decât nimic.

Toți trei ne purtăm de grijă între noi, iar uneori și eu am nevoie de ea.

O clipă mai târziu, simt o mână care mă strânge de fund și mă întorc, cu pumnul strâns, pregătită să-i trag nemernicului o lovitură zdravănă. Văd că e doar Aero, dar, oricum, bombăn și dau să-l lovesc. El se ferește, rânjind, iar eu nu izbutesc să-l ating.

– Haide, Lor, așa te comporti tu cu osânditul care ți-e cel mai drag?

– Cel mai drag, cum să nu! pufnesc eu.

Mă răsucesc pe călcăie, dar Aero mă cuprinde de mijloc și mă trage la pieptul lui, sprijinindu-și bărbia de gâtul meu. Pot să simt rânjetul pe care li-l aruncă lui Tristan și lui Willow.

– N-o să țină mai mult de un minut!

Willow mă privește, dorind să adevăresc, iar eu dau din cap în semn de încuviințare.

– Vin! Păstrați-mi niște pietre!

Willow pufnește la gluma mea despre pâinișoarele care ni se dau la masă, în timp ce Tristan îl privește amenințător pe Aero.

– Du-te! îi spun eu fratelui meu. Sunt bine!

– Dacă îi faci ceva, te omor! strigă Tristan, iar eu îmi dau ochii peste cap, desprinzându-mă din îmbrățișarea lui Aero.

El ridică mâinile, de parcă s-ar preda, iar rânjetul i se lărgeste.

– Am priceput, stăpâne!

– Spune-mi ce vrei de la mine! îl îndemn eu.

Tristan și Willow pornesc pe coridor și curând dispar după colț, dar nu înainte ca fratele meu să-i mai arunce o ultimă privire amenințătoare lui Aero.

Apoi, acesta din urmă mă cuprinde iarăși de mijloc și mă lipește de perete, strivindu-mi gura cu buzele lui. E slab și zvelt și mă întrece în înălțime cam cu vreo două degete. Aero e mereu

la hotarul dintre slăbiciune și înfometare, fiindcă nici un osândit din Nostraza n-are prea multă carne pe oase.

Mâinile lui îmi alunecă pe fund, iar apoi în jos, pe coapse, după care mă ridică, astfel încât să pot să-mi încolăcesc picioarele peste mijlocul lui. Fac același lucru și cu mâinile, pe care i le petrec pe după gât. Ne sărutăm, iar limbile și dinții ni se întâlnesc într-o ciocnire umedă, aprigă, lipsită de blândețe sau de duioșie. La urma urmei, viața petrecută între zidurile astea n-are nimic blând sau duios. După atâția ani de închisoare, amintirea blândeții pare la fel de îndepărtată precum stelele de pe cer.

Răsufălările noastre fierbinți umplu coridorul îngust. Mă bucur că toată lumea a plecat deja la masă. Aero își împinge pântecul într-al meu și-i simt mădularul întărit, care mă apasă cu putere. Degetele mi se încălesc în părul lui castaniu, în timp ce el împinge, iar eu gem. În urmă cu doi ani, atunci când a ajuns aici, el era un tânăr tâlhar fermecător, dar Nostraza ne-a răpit tuturor vloga, ne-a luat din priviri licărul vieții. Ochii lui de un albastru-deschis, cândva plini de neastâmpăr, s-au întunecat de îndată ce a priceput că, în cele din urmă, avea să piară aici, la fel ca noi toți.

Totuși, Aero e unul dintre puținele lucruri frumoase de care pot să mă agăț în locul ăsta mizerabil.

– Vino la noapte în spatele fierăriei. Am nevoie de tine, șoptește el cu buzele încă lipite de ale mele.

Degetele lui îmi alunecă pe sub tunică, urcă și-mi ating ușurel cicatricile.

Răspunsul mi-e înăbușit de apăsarea buzelor lui, însă dau din cap, încuviințând, și gem de plăcere în timp ce limba lui o atinge pe a mea. Într-o viață atât de pustie, picul ăsta de desfătare e ca o lumină slabă ce pălpăie prin spărturile înguste din întunericul care mă înconjoară.

– Târfa ce ești! strigă un glas plin de venin, iar noi ne curmăm sărutul.

Jude a apărut pe coridor. Cârliionții bălai, murdari și fleșcăiți, îi atârnă până la bărbie și și-a încrucișat mâinile pe piept, strângând din buze a dispreț.

– Ești cea mai mare târfă din Nostraza, nu-i așa, Lor? În călduri ca un animal, chiar aici, în văzul tuturor?

Îi aruncă o privire străpungătoare lui Aero și se încruntă, plină de nemulțumire.

– Du-te naibii, Jude! răspund eu.

Caut din priviri semne ale săpunului meu, ca și cum ea ar putea să-l poarte la gât, atârnat de un lăntșor. De parcă mi-ar fi citit gândurile, face o strâmbătură și-și trece degetele peste gât, la întâmplare, iar apoi în sus, pe mâini, ca și cum s-ar spăla. Îi răspund la strâmbătură cu una asemenea. Poate că are săpunul meu, dar știu că nu-l are pe Aero, pe care a pus ochii încă din clipa în care el a intrat la închisoare, învinuit fiind că a încălcat hotarul Comitatului de Smarald, cel mai bogat din Aurora.

Aș fi o mincinoasă dacă aș spune că nu m-am umflat în pene de mândrie atunci când Aero mi-a dat de înțeles că mă plăcea. Ca să-i zgândăresc lui Jude pielea proaspăt curățată, îmi trec un braț peste umerii lui Aero și-mi cobor degetele celeilalte mâini peste pieptul lui, după care îi trag capul spre mine și-i dau un sărut lung, pătimaș.

Simțămintele mele față de Aero sunt greu de tălmăcit.

E prea greu să iubești pe cineva înăuntrul zidurilor Nostrazei, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, îți sunt luați cu toții. Singurii pe care i-am lăsat vreodată să mi se apropie de suflet sunt Tristan și Willow, dar știu că am făcut o greșeală. De fiecare dată când ei dau nas în nas cu moartea, de fiecare dată când sunt bătuți sau trimiși la carceră, încerc să mi-i scot din suflet, nădăjduind că o să mă doară mai puțin atunci când o să moară.

Tot ce nădăjduiesc e că, într-o zi, cândva, o să ieșim de aici. E un vis cu neputință de înfăptuit, dar mă agăț de el fiindcă doar atât mi-a mai rămas.

Jude pufnește și trece pe lângă noi, izbindu-și umărul de al meu, după care se îndreaptă cu pași repezi către sala de mese.

– Ar trebui să mâncăm și noi, spune Aero, fiindcă dacă întârziem, n-o să mai găsim nici o fărâamă de hrană. Ne vedem după ce-ți isprăvești munca? întrebă el, luându-mă de mână și pornind-o împreună cu mine de-a lungul coridorului.

Dau din cap în semn că da. Astăzi muncesc la spălătorie. O să-mi petrec ore întregi într-o zăpușeală lipicioasă, încordându-mi spatele și brațele ca să amestec în niște cazane uriașe, pline cu așternuturi înmuiate în apă și săpun, zdrențe ce păstrează doar amintirea culorii pe care au avut-o cândva. Mai târziu o să am nevoie să mă înveselesc, iar Aero e, de obicei, leacul meu vremelnic.

Cotim amândoi, iar apoi intrăm în sala de mese, în care domnește deja zarva făcută de sute de osândiți. Zgomotul, ca de obicei, e un amestec de glasuri aproape asurzitor, care-ți umple fiecare clipă prețioasă din puținele răgazuri ale fiecărei zile – o jumătate de ceas la masa de dimineață și o jumătate de ceas la cină. Ne petrecem restul timpului trudind – unii, în minele de nestemate, alții, în bucătării, unii, la fierărie, alții, spălând sau cosând, iar restul, făcând alte sute de munci istovitoare, pe care nu le-ar face nici un om liber.

Odată ce ziua de muncă s-a încheiat, poți să furi un ceas de răgaz, dar asta, doar dacă nu ești atât de istovit încât să cazi lat în pat. În seara asta o să găsesc înăuntrul meu un dram de putere, fiindcă într-un loc în care domnește nefericirea, trebuie să găsesc nădejdea cu fiecare prilej, oricât de mic.

Alături de ceata ei, alcătuită din ființe care mai de care mai ursuze și mai jigărite, Jude stă la masa de lângă capătul șirului de osândiți ce așteaptă să-și ia de mâncare.

– Nu-i așa că vă place parfumul noului meu săpun? Pielea chiar îmi miroase a trandafiri! spune ea, suflecându-și mâneca tunicii și întinzându-și brațul pe sub nasurile lingăilor ei.

Mă opresc locului și mă holbez la ea, nădăjduind să-i pot găuri căpățâna cu ascuțișul privirii mele. În clipa aceea, ea îmi întoarce ocheada, iar apoi, încetul cu încetul, un rânjel i se înfiripă pe fața ciupită de vărsat.

„Nemernical!“

Pășesc înainte, fără să mai judec. Punându-mă pe urlat, sar la Jude și încep s-o strâng de gât. În timp ce mă las peste ea, scaunul se răstoarnă și amândouă ne lovim cu putere de podeaua de piatră. Mă urc peste Jude și o strâng de gât, iar ea țipă și mă zgârie pe brațe cu unghiile.

Îmi trage un pumn în cap, atât de tare, încât vederea mi se înțețosează. Descumpănită, slăbesc strânsoarea, iar Jude mă pune la pământ, silindu-mă să stau nemișcată sub ea. Un alt pumn în falcă mă face să simt gustul sângelui. O s-o omor!

De data asta, o prind de încheietură și o strâng cu toată puterea, iar apoi aud cum osul se frânge cu un sunet scârbos, dar care mă umple de mulțumire. Jude începe să țipe și eu o arunc de pe mine, ajungând încă o dată deasupra ei și dându-i o ploaie de lovituri în stomac, în coaste și în cap, cu toată furia unui demon dezlănțuit.

– Lor!

Mă aud strigată pe nume și simt, pe brațe și pe mijloc, mâini care încearcă să mă dea deoparte.

– Dați-mi drumul! strig, încă lovind-o pe Jude.

– Lor!

Deslușesc glasul lui Tristan și mă desprind de Jude, cu pieptul zbatându-mi-se și cu capul zvâcnindu-mi. Temnicerii au făcut cerc în jurul nostru, închizându-mă ca într-o cușcă, de parcă aș fi un animal turbat. Jude geme întinsă pe podea, într-o băltoacă de sânge. De pe bărbie mi se prelinge sânge cald, care-mi pătează pieptul tunicii. Încerc să mă șterg, dar Tristan nu dă drumul mâinilor mele, pe care le ține prinse la spate.

– Dă-mi drumul! șuier, smucindu-mi încheieturile în mângâina strânsorii lui.

– Nu-ți dau drumul decât după ce te liniștești!

Hărmălaia de răsete și de palavre e curmată o clipă mai târziu, când se aude răsunetul unor pași grei. Toți osândiții s-au bucurat de sfada mea cu Jude, mulțumiți că n-au fost ei cei care să-și piardă astăzi firava stăpânire pe care o mai au asupra minții lor. La Nostraza e o desfătare să vezi un osândit pedepsit de guvernatorul închisorii, de vreme ce alte desfătări lipsesc cu desăvârșire.

– Ce se petrece aici? întrebă Kelava.

– Nimic, domnule! Cu toții ne vedem de treabă! răspunde Tristan cu glasul lui cel mai lingușitor.

O parte din mine vrea să-l plesnească, dar așa izbutește el să rămână în viață, iar eu nu pot să-l învinuiesc pentru asta.

Cercul temnicerilor se rupe, iar Kelava pășește prin deschizătură, oprindu-se în fața mea în timp ce încă mă zbat în strânsoarea lui Tristan. Sângele mi se prelinge mai departe din gură, în picături ce cad pe podea și pe vârfurile încălțărilor mele, iar tâmpla și buza îmi zvâcnesc dureros. Guvernatorul își ațintește spre mine privirea ochilor lui bulbucăți.

– Nu ți-am spus că, dacă ne mai faci necazuri, o să ai parte de urmări neplăcute?

Nu răspund nimic, ci mă mulțumesc să mă uit urât la el, în timp ce încerc să mă eliberez din strânsoarea lui Tristan.

– O, Lor! De ce trebuie să te porți astfel?

Ochii apoși ai lui Kelava se umplu cu ceva asemănător griji părintești față de sufletul meu tulburat. El chiar se crede un om de treabă. Vreau să-l scuip. Vreau să-l lovesc. Vreau să-i trag una în boașe atât de tare, încât să simtă încă durerea atunci când o să fie bătrân și slăbit, agățându-se de ultimele fărâme de mândrie.

Întinsă pe podea, Jude geme, ținându-se de încheietura care, de bună seamă, atârnă într-un unghi nefiresc.

„A naibii prefăcută!“

Guvernatorul o privește lung, iar apoi se uită la mine, încruntându-se.

- Tu ai stârnit sfada asta?

Deschid gura, cu gândul să mă apăr. Nimeni n-o să mă dea de gol. Chiar și ucigașii și decăzuții au un cod de onoare al lor.

Ei bine, mai puțin Jude, care n-are astfel de convingeri în ceea ce mă privește.

- Da, ea a fost, mormăie, regăsindu-și glasul în cele din urmă, deși îi e înăbușit de buzele umflate și însângerate. Ea m-a atacat fără s-o ațâț câtuși de puțin!

- Mi-a furat săpunul!

- Ba nu! N-ai cum s-o dovedești!

Kelava ridică mâna, făcându-ne pe amândouă să tăcem. Fața lui Jude se umflă, iar pieptarul cămășii i se face stacojiu. Arată îngrozitor. Nu-i a bună pentru mine.

- Domnule guvernator, spun eu, zâmbind sfios, hotărâtă să mă salvez agățându-mă de tot ce pot. Dacă mergem la tine, sunt încredințată că putem să lămurim totul.

Ceea ce vreau să-i dau de înțeles are darul de a-mi ridica în gâtlej un val amar de fiere. Urăsc îndemnul din vorbele mele, dar e singura monedă de schimb pe care o am.

Am greșit spunând asta, fiindcă masca liniștită și răbdătoare a lui Kelava pierde într-o clipită, iar negrul ochilor i se mărește, aceștia ajungând să semene cu două găuri negre. Temnicerii pot să se folosească de noi ca să-și mulțumească poftelile lor ticăloase, dar, din câte se pare, chiar și siluitoriiăștia țin la onoarea lor, voind să dea de înțeles că nici un fel de astfel de faptă nu se petrece în spatele porților ferecate ale Nostrazei. Guvernatorul arată către doi temniceri abrași, cu ai căror pumni sunt mult prea deprinsă.

- Duceți-o în Groapă! strigă el.

Temnicerii mă trag de lângă Tristan, care se încăpățânează să nu-mi dea drumul.

- Nu! mă împotrivesc eu, iar spaima mi se preschimbă într-un nod care amenință să-mi astupe gâtlejul.

Nu asta! Orice, numai asta, nu! Data trecută aproape că am murit. O săptămână petrecută în Groapă aproape că m-a nimit, lăsându-mă cu mintea zdrobită și cu trupul vlăguit.

- Nu, te rog! Îmi pare rău! N-o să mai fac! strig, deznădăjduită.

Guvernatorul își întoarce fața către mine în timp ce mă zbat fără oprire în strânsoarea temnicerilor. El e atât de aproape, încât pot să-i simt pe buze răsuflarea umedă, duhnind a ceea ce a mâncat la masa de dimineață.

- Două săptămâni de carceră ar trebui să te învețe minte, fiindcă se pare că nimic altceva n-o s-o facă!

- Nu! țip eu, zbatându-mă și încercând să mă eliberez. Nu! Te rog!

Acum suspin, cu fața scăldată într-un val de lacrimi fierbinți, în timp ce în urechi îmi stăruie ecoul țipetelor pe care le-am scos. Am încălcat rânduiala pe care chiar eu mi-am făcut-o în privința lacrimilor. Cele de acum nu sunt o armă și n-o să fie folosite decât împotriva mea.

Tristan se roagă de guvernator, dar privirea aspră a lui Kelava nu se îmblânzește deloc. Mai mult de-atât, el se bucură de deznădejdea mea și un zâmbet slab îi apare pe buzele pale.

Țipetele mele se curmă atunci când un temnicer mă lovește peste mijloc, atât de tare încât mă frâng în două, mai-mai să vărs puțină mâncare din bietul meu stomac. Înăbușindu-mă ca un pește pe uscat, sunt ridicată de amândouă brațele cu o smucitură puternică, ce-mi face umărul să iasă din încheietură. Țipetele mele răsună în toată încăperea.

- Luați-o de aici! poruncește Kelava. Ne vedem în două săptămâni, osândito! Mă rog, dacă mai rămâne ceva din tine!

Începând din clipa asta, nu mai aud nimic în afară de vuietul din urechile mele, în timp ce sunt scoasă din sala de mese.

CAPITOLUL 2

Temnicerii mă târâsc afară, prin curtea colbuită, iar apoi, dincolo de două porți uriașe de fier, aflate în partea de miază-noapte a închisorii, de unde începe pădurea de nepătruns care înconjoară Nostraza, cunoscută pur și simplu sub numele de Vid. Odată ce intri în ea, nu mai ieși niciodată. Foarte rar, dacă un osândit evadează din închisoare, Vidul face în așa fel încât libertatea aceluia nenorocit să nu dăinuie mult.

Mă lupt și mă tot lupt, cu umărul arzându-mi de durere, în timp ce sunt târâtă între cei doi temnicipi, iar picioarele mi se învârt în aer precum cele ale unei păpuși trase de sfori, care ar fi fost cuprinsă dintr-odată de turbare. Însă toată zbaterea asta nu mi-e de nici un folos. Amândoi temnicipii sunt de două ori mai mari decât mine, iar cei doisprezece ani de închisoare m-au lăsat slabă și șubrezită.

Cred că asta au și vrut stăpânii noștri de aici.

În timp ce trecem de porți, temnicipii își ating ovalele sifidii prinse la piept. Murmură câteva cuvinte, iar ovalele se aprind, învăluindu-ne într-un fel de bășică strălucitoare și cristalină. Deși pot să văd dincolo de ea, îmi întunecă vederea precum o foaie de sticlă încețoșată. Temnicipii sunt muritori, fără puteri magice. Ei se bazează pe lucrurile astea fermecate, făurite de un Crai Nobil sau Imperial, care, în ceea ce ne privește, e Regele

Aurorei. Ovalele îi ocrotesc, ele fiind singura apărare cunoscută împotriva Vidului.

Groapa nu e altceva decât o gaură săpată adânc în pământ, care se află chiar dincolo de zidurile închisorii. Dacă pădurea a fost numită Vid din pricina puterii ei de a înghiți oamenii, atunci Groapa e numită astfel pentru felul în care te secătuieste de vlagă și te lasă fără aer.

Se află îndeajuns de aproape de închisoare pentru ca temnicipii să nu fie siliți să se încumete să meargă prea departe printre copaci, dar la o depărtare îndeajuns mare pentru ca, atunci când ești singur aici, să îți se pară că ai fost lăsat în seama monștrilor pădurii.

Mi-am petrecut o bună parte din timp în Groapă.

Cu o fire ca a mea, unei fete îi e dat să intre în belele din când în când... sau chiar deseori. Pedepsa obișnuită înseamnă o ședere de o noapte sau două. De obicei, așa ceva e de ajuns ca să te învețe minte, ceea ce înseamnă că cei mai mulți dintre osândiți nu se mai întorc niciodată aici. Nu-mi dau seama dacă asta se întâmplă pentru că viața între zidurile Nostrazei e atât de scurtă, sau pentru că e de ajuns să stai o singură dată în Groapă pentru ca apoi să dai dovadă de supunere veșnică.

Cinstit vorbind, cred că un pic din amândouă.

Doar câțiva osândiți au izbutit să stea aici mai mult de o noapte fără să înnebunească, eu fiind unul dintre ei. Deși poate că, la urma urmei, sunt puțin nebună. E greu de spus.

Ultima dată, am intrat în cămară după ce gârziile, drept pedeapsă pentru o mică răzmeriță, nu ne-au mai dat de mâncare. Eram chiar mai înfometați decât de obicei și aveam nevoie de hrană ca să nu ajungem să ne aruncăm unul asupra altuia. Acea faptă pe care am făcut-o în încercarea de a rămâne în viață m-a dus în Groapă timp de șapte nopți cumplit de chinuitoare. Fărădelegea mea a fost una neînsemnată și pedeapsa n-a fost pe măsura ei, dar astfel de nedreptăți sunt obișnuite la Nostraza. Ești împins pe marginea prăpastiei, iar în clipa în care ești pe

cale să cazi, te trezești îmbrâncit cu putere pe stâncile abrupte care te așteaptă mai jos.

După ce am fost luată din Groapă, eram de-a dreptul zdrobită, cu pielea însângerată, cu părul încâlcit și cu unghiile făcute ferfeniță. A durat săptămâni întregi până când Willow a izbutit să scoată măcar o vorbă de pe buzele mele. A durat chiar mai mult ca dinții să nu-mi mai clănțane, iar visele să-mi scape dintr-o buclă nesfârșită de coșmaruri. Acum mai am doar din când în când astfel de vise înfricoșătoare. Nu pot decât să nădăjduiesc ca ele să fie din ce în ce mai rare.

În timp ce temnicerii mă târăsc mai adânc în pădure, îmi amintesc cât de zdrobită am fost. Cum am suferit în toate feliile în care poate să sufere un om, de la vârful crăpate ale degetelor și până în adâncul sufletului meu sfărâmat.

Două săptămâni.

Judecata îmi piere, iar groaza îmi înmoaie mâinile și picioarele.

Dacă asemăn fărădelegea mea de azi cu cea din trecut, cea dintâi a fost și ea neînsemnată, dar guvernatorul a stat întotdeauna cu ochii pe mine. De data asta, n-o să mai rămân în viață. O să mor din pricina unui nenorocit de săpun.

În Vid, temnicerii sunt la fel de tulburați ca și mine. Simt încordarea dintre ei, în timp ce mă târăsc pe pământul tare ca piatra. Ne oprim în fața gropii adânci, dreptunghiulare, săpate în pământul pădurii. De aici, pot să văd turnurile și turlele înalte ale Fortăreței Aurora, care se înalță deasupra pădurii, semănând cu o broască gânditoare. Piatra neagră strălucește ca și cum ar fi presărată cu stele, iar ferestrele trec de la verde la mov și la roșu, în valuri de lumină încrețite.

Într-o bună zi, o să iau cu asalt fortăreața cea monstruoasă și o să-i smulg capul Regelui Aurorei pentru că m-a lăsat să putrezesc în închisoare. Pentru că m-a aruncat aici pe vremea când eram doar un copil.

Într-o bună zi, o să scap din locul ăsta și o să-l fac pe rege să plătească pentru *tot*.

Apoi privirea mi-e atrasă iarăși de Groapă, deznădejdea croindu-și drum prin visurile mele sângeroase. Știu că, pesemne, n-o să trăiesc niciodată mulțumirea de a mă răzbuna. Dacă rămân în viață după ce ispășesc pedeapsa asta, n-o să se mai aleagă nimic de mine, ci o să fiu doar un trup zdrobit, care va fi avut cândva un suflet și un vis.

Ascultând liniștea din jur, înghit cu noduri. Minteța îmi joacă deja feste în timp ce-mi închipui cum lunecă spre mine monștrii care se apropie ca un ștreang, ca un laț făcut din solzi presărați cu ghimpi și cu gheare ascuțite.

Unul dintre temniceri îmi pune o mână pe spinare și mă împinge în față.

– Intră, drăguță!

Picioarele mi se împleticesc și mă împiedic. Marginea gropii alunecă sub mine și pământul se surpă într-o ploaie de țărână și de petriș. Mă prăbușesc. Adâncă de vreo trei metri, groapa e prea înaltă ca să pot să ies din ea, dar îndeajuns de puțin adâncă încât să nu fiu cătuși de puțin apărută.

Știu deja că pereții sunt făcuți din pământ moale și sfărâmițos, și că dacă încerc să mă cațăr, n-o să fac decât să surp țărâna, care ar putea foarte bine să mă îngroape și apoi să mă înăbușe. Nu, tot ce pot să fac e să stau într-un colț sau să mă plimb cale de trei pași înainte, îndărăt, la stânga și la dreapta, așteptând să treacă timpul și să mi se sfârșească pedeapsa.

– Nu-ți face griji! îmi strigă un temnicer. După ce ieși de aici, o să avem grijă de tine! O să te simți atât de singură în groapă, încât o să ai nevoie de puțină companie!

Unul dintre ei se apucă de prohab și începe să și-l împingă în față, iar apoi amândoi izbucnesc în râs.

– ăsta o să fie micul nostru secret față de guvernator! spune el, făcând cu ochiul.

Scuip, încercând să-l nimeresc în ochi. Bineînțeles că nu izbutesc, iar ei râd și mai tare.

– Nu, mulțumesc! îi strig, drept răspuns. Am auzit că scula ta e de mărimea unui morcovel! Am nevoie de ceva mai mare și mai tare ca să mă mulțumească!

Temnicerului i se șterge răsul de pe față, iar în locul acestuia se așterne furia. O să plătesc pentru vorbele mele.

Al doilea temnicer se ghemuiește la marginea gropii și rânjește.

– *Mig'dranii* sunt foarte neliniștiți în ultima vreme și am auzit că hrana care le place cel mai mult sunt fetele tinere și dulci!

Îmi face cu ochiul, iar eu nu-mi dau seama dacă a făcut-o din sfială sau pentru că mă place. Nu putea fi mai departe nici de una, nici de alta.

– Ei, ce bine e că nu-s dulce deloc, prăpăditule! izbucnesc eu, iar ei râd din nou.

– O, trag nădejde că o să rămâi în viață, dragă! Nu-mi vine să cred că încă nu m-am desfătat cu tine! Nu-i de ici, de colo să te tăvălești cu animalul de casă al guvernatorului! îmi strigă el, încruntându-se de parcă ar fi vina mea, de parcă eu aș fi cea care a ales toate astea.

Îmi trece prin minte să scuip din nou, dar mă răzgândesc. Poate că dacă tac, pe cei doi o să-i sastisească în curând jocul lor și o să mă lase în pace. Dar chiar dacă doar mă gândesc la plecarea lor, frica îmi face mușchii să întepenească. Singură. Două săptămâni aici, fără nimic. Deznădejdea mea e atât de mare, încât, decât să rămân singură, aș sta în tovărășia neghibilor ăstora.

Dar e limpede că și-au sfârșit petrecerea, iar acum dau să plece. Aproape că strig după ei, dar apoi îmi mușc limba. Chiar dacă ar fi rămas să mă mai chinuie preț de câteva minute, în cele din urmă tot s-ar fi dus de aici. Trebuie să mă deprind cu asta.

Amândoi sunt puși pe gălăgie și se înjură de zor pe măsură ce se depărtează de Groapă, până când glasurile li se sting. Rămân

singură, învăluită într-o tăcere pe care n-o tulbură decât zgomotul răsuflării mele și vuietul gândurilor ce-mi urlă neîncetat în minte.

Apăsându-mi pieptul cu mâna, încerc să-mi liniștesc răsuflarea. În Groapă n-am nici apă, nici mâncare – dacă aș avea, asta ar fi o dovadă de prea mare omenie din partea chinuitorilor mei –, așa că trebuie să nădăjduiesc că o să plouă curând. Mă uit cu luare-aminte la țărâna de sub tălpile mele, în căutarea a ceva de mâncare, dar îmi dau seama că sunt doar o nenorocită lipsită de noroc.

Bine că eu și foamea suntem prietene de multă vreme!

Mă prăbușesc pe pământ, cu spatele la perete, și-mi frec umărul îndurerat. Fața încă îmi mai zvâcnește acolo unde m-a lovit Jude, deși se pare că nu mai sângerez. Îmi ating tâmpla umflată și tresar. Alte câteva cicatrici o să mi se adauge pe pielea care a ajuns să fie un adevărat răboj al fărâdelelor mele din trecut.

Pădurea rămâne tăcută, poate că socotind în gând cât de mare amenințare sunt eu pentru ea. Privesc în sus – cerul Aurorei nu e niciodată albastru, ci doar întunecat sau mai puțin întunecat, zugrăvit într-un cenușiu rece, care poate să se tot închidă până când ajunge negru ca cerneala. Singura care face deosebirea dintre noapte și zi e aurora boreală, de la care vine și numele țărâmului.

Noaptea, aurora acoperă cerul cu panglici colorate, unduind precum valurile mării. Albastru-cobalt și verde-smarald, violet și stacojiu. Culorile sunt atât de vii, de parcă cineva a topit un cazan de nestemate și le-a turnat pe cer. În cele mai multe nopți, fiind închiși în dormitoarele noastre, noi, osândiții, nu apucăm să vedem minunăția asta, dar în rarele dăți în care am izbutit să văd cerul nopții, frumusețea lui a vindecat o mică parte din sufletul meu zdrobit.

Iată singurul lucru bun legat de zăcutul în Groapă. Stând aici, pot să văd cerul tot timpul, chiar dacă o fac printr-un dreptunghi mic, chenăruit de pământ. Pe măsură ce văzduhul se